

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **E. A.**, zastoupeného JUDr. Ivanem Kopeckým, advokátem se sídlem Dvořákova 646/4, Liberec 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2011, č. j. OAM-5826/VL-10-ZA04-R2-2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 58 Az 7/2011 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Ivanu Kopeckému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.880 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2011, č. j. OAM-5826/VL-10-ZA04-R2-2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s tím, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a nelze udělit.

Krajský soud z kopie napadeného správního rozhodnutí zjistil, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 11. 2011. Podle § 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Takovým zvláštním zákonem je zákon o azylu, který v § 32 zákona o azylu stanoví, že žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. V projednávané věci uplynula zákonná patnáctidenní lhůta pro podání žaloby dne 13. 12. 2011. V této lhůtě však stěžovatel podal pouze blanketní žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod. Doplnění žaloby předal k poštovní přepravě teprve dne 19. 12. 2011, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Zmeškání lhůty pro podání

žaloby podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze prominout. Krajský soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel napadl usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, včas podanou kasační stížností. Namítl, že je cizinec, zástupce, který mu byl ustanoven z Organizace pro pomoc uprchlíkům, mu neposkytoval dostatečnou součinnost. Byl tudíž nucen, jako osoba právních předpisů neznalá, nejprve korespondenčně zjistit veškeré skutečnosti pro další postup. Proto podal blanketní žalobu, která však obsahovala jasnou formulaci toho, proti čemu směřuje, bylo z ní tedy zřejmé, že směřuje proti rozhodnutí, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl. Stěžovatel se stále domnívá, že nebylo nutno psát více, zvláště za situace, kdy v žalobě uvedl, že ji podrobně odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Takto učinil, když dne 19. 12. 2011 předal doplnění žaloby k poštovní přepravě. Stěžovatel má za to, že nezmeškal lhůtu pro podání žaloby, jejího vrácení se nedomáhá. Tvrdí, že žalobu podal v zákonné lhůtě a stejně tak ve lhůtě určené ji blíže odůvodnil. Nelze proto přisvědčit argumentaci krajského soudu, že nebyly splněny podmínky řízení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou obsahového vymezení žalobního bodu dle definice obsažené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stejně jako otázkou, za jakých okolností je krajský soud povinen vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby ve vztahu k žalobním bodům, se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS. Podle závěrů tohoto rozsudku je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny

alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, ve výši 2.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2.880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu